

SPECYFIKACJE TECHNICZNE
ST – 1.12.
OKŁADZINY ŚCIENNE Z PŁYT GIPSOWO-KARTONOWYCH
Kategoria robót 45421141-4

---

1. WSTĘP

1.1. Przedmiot SST

Przedmiotem niniejszej szczegółowej specyfikacji technicznej są wymagania dotyczące wykonania i odbioru robót okładzin ściennych z płyt gipsowo-kartonowych.

1.2. Zakres stosowania SST

Szczegółowa specyfikacja techniczna jest stosowana jako dokument pod Zamówienie Publiczne przy zlecaniu i realizacji robót wymienionych w pkt. 1.1.

Materiały zastosowane w niniejszym projekcie są materiałami przykładowymi na bazie których wykonawca może zastosować materiały innych producentów o parametrach nie gorszych niż przyjęte w dokumentacji.

1.3. Zakres robót objętych SST

Ustalenia zawarte w niniejszej specyfikacji dotyczą zasad prowadzenia robót związanych z wykonaniem okładziny z płyt gipsowo-kartonowych, które stanowią poszycie konstrukcji ścian w systemie lekkiej zabudowy.

1.4. Określenia podstawowe

Określenia i nazewnictwo użyte w niniejszej specyfikacji technicznej SST są zgodne z obowiązującymi podanymi w normach PN i przepisach Prawa budowlanego.

1.5. Ogólne wymagania dotyczące robót

Wykonawca robót jest odpowiedzialny za jakość wykonania robót, ich zgodność z dokumentacją projektową, SST i poleceniami Inspektora Nadzoru. Ogólne wymagania dotyczące robót podano w ST-0.0.

2. MATERIAŁY

2.1. Wymagania ogólne

Ogólne wymagania dotyczące materiałów podano w ogólnej specyfikacji technicznej ST-0.0.

2.2. Materiały potrzebne do wykonania robót

Na okładziny zastosować płyty gipsowo-kartonowe o grubości 12,5 mm .

Płyty gipsowo-kartonowe

Zgodne z PN-EN 520+A1:2012.

Oznaczenia płyt:

A – standardowa płyta gipsowo-kartonowa

H – płyta g-k o zmniejszonym stopniu wchłaniania wody (H1 - nasiąkliwość $\leq 5\%$; H2 - nasiąkliwość $\leq 10\%$; H3 - nasiąkliwość $\leq 25\%$) - kolor kartonu zielony. Przeznaczone do stosowania w pomieszczeniach wentylowanych o okresowo zwiększonej wilgotności powietrza nie przekraczającej 85%, pod warunkiem pokrycia całej powierzchni ściany materiałem odpornym na wilgoć.

D – o kontrolowanej gęstości, pozwalają na uzyskanie poprawionych właściwości w niektórych zastosowaniach

F – płyta g-k o zwiększonej spójności gipsowego rdzenia przy działaniu wysokiej temperatury, wzmocniona włóknem szklanym

E – płyta g-k do zastosowania jako usztywnienie w ścianach zewnętrznych w technologii szkieletowej, Nie mogą być narażone na stałe działanie zewnętrznych czynników atmosferycznych; mają zmniejszony stopień wchłaniania wody oraz minimalny stopień przepuszczalności pary wodnej.

R – płyta g-k o zwiększonej wytrzymałości i odporności na niszczące obciążenia wzdłużne i poprzeczne

I – płyta g-k o zwiększonej twardości powierzchni.

Płyty nie oznaczone jako typ H mogą być stosowane w pomieszczeniach o wilgotności nie większej niż 70%.

Stare określenia poszczególnych rodzajów płyt g-k:

GKB – płyta g-k standardowa,

GKBI – o zwiększonej odporności na wodę, impregnowana,

GKF – o zwiększonej odporności na ogień,

GKFI – o zwiększonej odporności na ogień i wilgoć (płyta kompaktowa).

Klej gipsowy

Zgodny z PN-EN 14496:2017-08

Klej na bazie gipsu syntetycznego z domieszką specjalistycznych wypełniaczy. Przeznaczony do mocowania płyt g-k wewnątrz budynków do ścian wykonanych z cegły, betonu, gazobetonu, bloczków gipsowych i tynków mineralnych.

Gips szpachlowy przeznaczony do wstępnego, ręcznego spoinowania połączeń płyt g-k z taśmą zbrojącą, a także do montażu narożników oraz uzupełniania ubytków (PN-EN 13963:2014-10)

Gips szpachlowy przeznaczony do ostatecznego wykańczania połączeń płyt g-k (PN-EN 13963:2014-10)

Taśma zbrojąca

Woda

3. SPRZĘT

Ogólne wymagania dotyczące sprzętu podano w ST – 0.0.

Wykonawca przystępujący do wykonania suchych tynków, powinien wykazać się możliwością korzystania z elektronarzędzi i drobnego sprzętu budowlanego.

4. TRANSPORT

Ogólne wymagania dotyczące środków transportowych podano w ST-0.0.

4.1. Pakowanie i magazynowanie

Płyty g-k składować na suchym, płaskim podłożu (na paletach lub podkładkach drewnianych rozmieszczonych maksymalnie co 35 cm). Takie składowanie zapobiega powstawaniu uszkodzeń (deformacji lub złamań).

Płyty g-k oraz inne wyroby gipsowe należy chronić przed wpływem wilgoci i czynników atmosferycznych.

Składowanie i montaż należy przeprowadzać w pomieszczeniach zamkniętych w temperaturze od +5°C do +40°C i wilgotności powietrza nie przekraczającej 70%.

Płyty, które podczas magazynowania uległy zawilgoceniu, należy przed montażem całkowicie wysuszyć. W tym celu należy rozłożyć je poziomo na płaskim podłożu z możliwością swobodnego przepływu powietrza. Przy składowaniu płyt należy uwzględnić nośność podłoża.

4.2. Transport materiałów

Materiały i elementy muszą być przewożone środkami transportu wg instrukcji producenta.

Płyty g-k przenosić boczną krawędzią pionowo lub przewożymy odpowiednio przystosowanym środkiem transportu (wózek widłowy, samochód ciężarowy, wózek transportowy).

5. WYKONANIE ROBÓT

5.1. Wymagania ogólne

Ogólne zasady wykonania robot podano w ST-0.0.

5.2. Rozwiązania okładzin ściennych

3 rodzaje konstrukcji:

Suchy tynk – są to płyty gipsowo-kartonowe grubości 9,5 lub 12,5 mm i szerokości 1200 mm, przymocowane do ścian klejem gipsowym.

Okładziny ściennie stosowane na ścianach nierównych oraz w celu poprawienia izolacyjności cieplnej i akustycznej (w połączeniu z wełną mineralną).

Wolnostojące obudowy ściennie stosowane tam, gdzie konieczne jest zakrycie instalacji lub wyrównanie nierówności ścian. W połączeniu z materiałami izolacyjnymi z włókien mineralnych obudowy ściennie doskonale poprawiają właściwości izolacji cieplnej i akustycznej ścian.

5.3. Suchy tynk

Wymagania w stosunku do podłoża

Jeżeli nierówności podłoża nie przekraczają 30 mm, płyty gipsowo-kartonowe stosowane w charakterze suchego tynku przykleja się klejem gipsowym bezpośrednio do pionowych elementów budowlanych. Minimalna grubość placka wynosi 5 mm.

Przy nierównościach ścian powyżej 30 mm (pamiętając, że grubość placka gipsowego nie może przekraczać 30 mm) stosuje się podwójne placki kleju przełożone przekładką z kawałka przyciętej płyty g-k (mur + placek kleju + przekładka g-k + placek kleju + płyta g-k).

Podłoże do którego przyklejane będą płyty gipsowo-kartonowe musi być nośne, stabilne, nie narażone na działanie mrozu i deszczu oraz izolowane przed wpływem wilgoci.

Podłoża silnie nasiąkliwe należy zagruntować odpowiednim środkiem zmniejszającym ich nasiąkliwość.

Mało nasiąkliwe gładkie powierzchnie betonowe zagruntować preparatem zwiększającym przyczepność.

Płyt gipsowo-kartonowych nie można przyklejać do podłoży wykonanych z tynków wapiennych.

Montaż

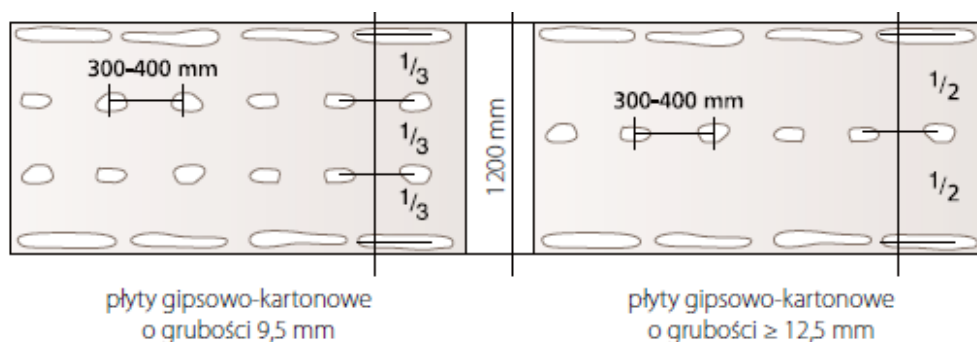
Przed przystąpieniem do przyklejania płyt gipsowo-kartonowych należy zakończyć układanie instalacji podtynkowej.

Puszki instalacyjne umieszczamy w ścianie tak, aby wystawały około 20 mm poza jej powierzchnię.

Płyty g-k układać na płaskim podłożu stroną tylną (z nadrukami) do góry.

Należy je dociąć około 15 mm krócej niż wynosi wysokość pomieszczenia w świetle.

Klej gipsowy rozrabiamy do postaci pasty i pasmami наносimy przy krawędziach płyt oraz punktowo na pozostałej jej powierzchni.

Klej gipsowy nakładamy punktowo, plackami o średnicy około 10 cm. Można go także kłaść bezpośrednio na ścianę. Płyty należy ustawić w przewidzianym miejscu, a pod dolne ich krawędzie podłożyć podkładki dystansujące np. z resztek płyt g-k.

Jeżeli płyty mają być pokryte elementami sztywnymi (np. płytkami ceramicznymi), odstępy pomiędzy plackami kleju muszą wynosić maksymalnie 250mm.

Płyty gipsowo-kartonowe przykładamy do ścian pozostawiając odstępy 10 mm od podłogi i 5 mm od stropu, a następnie dociskamy. Właściwe ułożenie nadajemy przy użyciu łąty i poziomicy.

Aby zachować równomierny odstęp płyt od podłogi, podkładamy pod dolną krawędź płyt kliny drewniane lub paski płyt gipsowo-kartonowych.

Po wyschnięciu kleju podkładki te usuwamy.

Nie można stosować suchego tynku na sufitach i innych poziomych lub skośnych elementach budowlanych.

Ze względów montażowych zalecamy układanie suchego tynku przed wykonywaniem sufitów podwieszanych i okładzin sufitowych.

Na nadprożach okiennych i drzwiowych, w obszarach za umywalkami lub zlewozmywakami oraz tam, gdzie planujemy zamocowanie ciężkich przedmiotów, płyty powinny być przyklejone na całej powierzchni, a nie punktowo.

Przedmioty o ciężarze przekraczającym 15 kg należy mocować do podłoża nośnego.

Sucha zabudowa w łazienkach

W łazienkach i w pomieszczeniach wykorzystywanych w podobny sposób należy stosować impregnowane płyty gipsowo-kartonowe H (GKBI)

Przy okładzinie wielowarstwowej w obu warstwach należy zastosować płyty gipsowo-kartonowe typu H.

W pomieszczeniach, w których zastosowano płyty gipsowo-kartonowe, należy zapewnić odpowiednią wentylację.

Przed ułożeniem płytek ceramicznych lub uszczelnianiem folią w płynie należy dokładnie zagruntować całą powierzchnię środkiem gruntującym zalecanym przez producenta kleju lub folii.

Uszczelnianie

W obrębie wanien i kabin prysznicowych, powyżej podstawy wanny ze sporym zapasem bocznym należy uszczelnić ściany działowe z płyt gipsowo-kartonowych przed pryskającą wodą (min. 2000 mm) za pomocą folii w płynie. W kabinach prysznicowych uszczelnienie powinno sięgać powyżej miejsca umieszczenia wylotu prysznica (min. 300 mm).

Płyty gipsowo-kartonowe powinny kończyć się ok. 10 mm nad podłożem.

Na całej powierzchni podłogi należy ułożyć uszczelnienie (np. folię w płynie), które na wszystkich pionowych elementach należy przedłużyć do wysokości co najmniej 150 mm ponad poziom gotowej posadzki.

Przy wylewaniu posadzki samopoziomującej należy zwrócić uwagę, aby wilgoć nie dostała się do konstrukcji ściany lub za okładziny ściennie (należy zabezpieczyć je przed wilgocią folią budowlaną).

Do układania płytek należy stosować elastyczne kleje, które nie nasiakają wodą. Spoiny pomiędzy podłogą i ścianami należy wypełnić trwale elastycznym, grzybobójczym materiałem spoinowym (silikon sanitarny).

W celu zapewnienia izolacji akustycznej należy umieścić pomiędzy krawędzią wanny a ścianą działową uszczelkę łączącą.

Wykonanie obudowy ściennej z płyt gipsowo-kartonowych pozwala na ułożenie rur i przewodów bez konieczności pracochłonnego kucia w ścianach masywnych. W takim wypadku rury i przewody należy mocować do ściany masywnej.

Obudowy ściennie zaleca się pokryć podwójną okładziną z płyt gipsowo-kartonowych.

Instalacje

Przejścia rur i inne otwory należy uszczelnić, ewentualnie można użyć pierścieni samouszczelniających (gumowych).

Otwory do przewodów i armatur muszą mieć średnicę większą o 10 mm niż średnica przewodu lub rury, które mają przez ten otwór przechodzić.

Na krawędzie cięte i otwory w okładzinie należy nałożyć środek gruntujący, który spowoduje lepszą przyczepność trwale elastycznego materiału spoinowego (silikon sanitarny).

Instalowanie urządzeń sanitarnych

Urządzenia sanitarne należy montować na specjalnych stelażach, przymocowanych bezpośrednio do podłoża nośnego (ściana, podłoga; nie wolno ich mocować do jastrychu pływającego). Armaturę można instalować do zamocowanych pomiędzy słupkami pionowymi profili C lub U.

W przypadku instalowania urządzeń sanitarnych lub szafek o wadze powyżej 70 kg na 1 m ich szerokości (wraz z obciążeniem użytkowym), nie opartych na podłożu nośnym zaleca się zastosowanie innego rozwiązania komunikacyjnego. W miejscu podwieszenia tych elementów zastąpić pionowe profile C profilami UA (z blachy 2 mm) zamocowanymi do stropu i podłoża za pomocą kątowników łączących do profili UA.

Rury należy mocować w sposób zapobiegający drganiom. Taki sposób mocowania wraz z osłonięciem rur kołnierzami z wełny mineralnej wytłumi szum płynącej wody oraz pozwoli uniknąć skraplania się pary wodnej na ich powierzchni.

5.4. Przycinanie i obróbka płyt gipsowo-kartonowych

Przycinanie

Płyty g-k można łatwo docinać przy użyciu noża. Podczas przycinania płyty powinny leżeć na płaskiej powierzchni, ułożone jedna na drugiej, albo pojedynczo na stole.

Nożem prowadzonym przy liniale nadcinamy karton licowy (strona płyty bez nadruku), przełamujemy rdzeń gipsowy i rozcinamy karton na stronie tylnej.

Tam gdzie wymagane jest szczególnie dokładne przycięcie, zaleca się używanie piły płatnicy o drobnych ząbkach, przeznaczonej do cięcia płyt g-k.

Fazowanie krawędzi

Ostre krawędzie, powstałe przy cięciu fazujemy nożem do płyt g-k o kącie pochylenia ostrza ok. 45° do 2/3 grubości płyty.

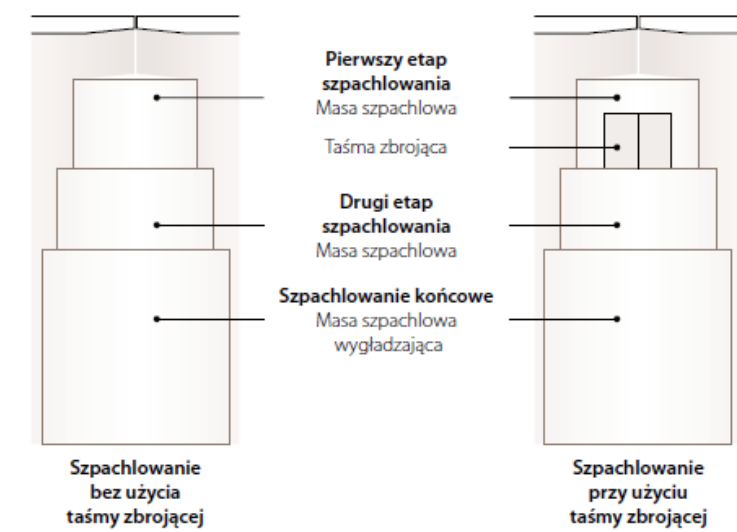
Karton strony licowej wygładzamy tarnikiem lub papierem ściernym.

Wycinanie otworów

Wszelkie otwory instalacyjne i inne należy dokładnie wymierzyć, ustalić ich położenie na płycie, narysować i wyciąć piłą otwornicą, płatnicą lub przyrządem do wycinania otworów w płycie g-k.

Średnica otworu powinna być o około 10 mm większa niż średnica rury. Rury i przewody nie mogą stykać się z płytą.

5.5. Spoinowanie połączeń pomiędzy płytami gipsowo-kartonowymi

Szpachlowanie

Proces wypełniania i wykańczania połączeń pomiędzy płytami gipsowokartonowymi jest ważnym elementem podczas wykonywania prac montażowych z płyt gipsowo-kartonowych.

Prawidłowe wykonanie spoiny gwarantuje trwałe i estetyczne wykończenie powierzchni płyt g-k.

Spoinowanie

Powierzchnia pod wykonanie spoiny musi być oczyszczona z kurzu i pyłu gipsowego.

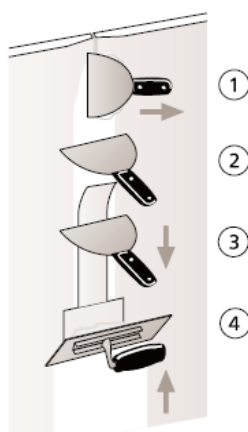
Ze względu na rodzaj zastosowanej masy szpachlowej lub gipsu szpachlowego rozróżniamy spoinowanie z taśmą zbrojącą oraz bez taśmy zbrojącej.

W obydwu przypadkach w pierwszym kroku (1) rozprowadzamy masę szpachlową poprzecznie do linii styku płyt, wciskając ją jak najgłębiej i szczelnie wypełniając całą szczelinę. Następnie ruchem jednostajnym, najlepiej jednym pociągnięciem, rozprowadzamy i wygładzamy masę szpachlową wzdłuż całej spoiny (2).

Spoinowanie krawędzi fazowanych fabrycznie z użyciem taśmy zbrojącej

Rozróżniamy 3 rodzaje taśm zbrojących:

- Taśmę papierową
- Taśmę samoprzylepną siateczkową z włókna szklanego
- Taśmę z włókna szklanego (z fizeliny).

Spoinowanie z taśmą papierową

Taśma papierowa nie może być wykorzystywana do spoinowania połączeń płyt w konstrukcjach, które muszą spełniać wymogi odporności ogniowej.

a) Odcinamy taśmę papierową na długość wykonywanej spoiny i zwilżamy ją w pojemniku z czystą wodą.

b) W trakcie namaczania taśmy nakładamy gips szpachlowy na krawędzie styku dwóch płyt.

c) Za pomocą szpachelki wciskamy taśmę papierową w gips szpachlowy rozprowadzony uprzednio na połączeniu płyt (3). Należy unikać zostawiania pęcherzyków powietrza tworzących się pod taśmą papierową.

Powierzchnię taśmy pokrywamy cienką warstwą gipsu szpachlowego i czekamy do wyschnięcia spoin.

d) Następnie nakładamy kolejną warstwę gipsu szpachlowego o 50-60 mm szerszą niż spoina i czekamy do jej wyschnięcia.

e) Za pomocą gipsu służącego do wykańczania spoin nakładamy ostatnią warstwę wykończenia spoiny (4) szerzej o 60-80 mm niż poprzednia warstwa.

f) W celu zlicowania spoiny z powierzchnią płyty jej szerokość na krawędziach ciętych powinna wynosić minimum 40 cm.

g) Po wyschnięciu ostatniej warstwy gipsu przystępujemy do szlifowania i wygładzania spoiny za pomocą zacieraczki i drobnoziarnistego ściernego papieru siateczkowego.

Spoinowanie z samoprzylepną siateczkową taśmą z włókna szklanego

Samoprzylepna siateczkowa taśma z włókna szklanego może być wykorzystywana do spoinowania połączeń płyt w konstrukcjach, które muszą spełniać wymogi odporności ogniowej.

Nakładamy pierwszą warstwę gipsu szpachlowego.

Odcinamy taśmę siateczkową na długość wykonywanej spoiny.

Wklejamy taśmę na wcześniej nałożoną masę szpachlową.

Gips szpachlowy NIDA Start wciskamy poprzez oczka taśmy pomiędzy krawędzie płyt g-k.

Dalej postępować jak w pkt. d-g „Spoinowanie z taśmą papierową”.

Spoinowanie z taśmą z włókna szklanego (z fizeliny)

Taśma z włókna szklanego może być wykorzystywana do spoinowania połączeń płyt w konstrukcjach, które muszą spełniać wymogi odporności ogniowej.

Odcinamy taśmę z włókna szklanego na długość wykonywanej spoiny.

Rozprowadzamy gips szpachlowy na krawędzie styku dwóch płyt.

Dalej postępujemy jak w pkt. c-g „Spoinowanie z taśmą papierową”.

Spoinowanie krawędzi ciętych z użyciem taśmy zbrojącej

Krawędzie styku dwóch płyt fazujemy pod kątem ok. 45° za pomocą nożyka do płyt g-k.

Przed położeniem pierwszej warstwy zaleca się oczyszczenie i zwilżenie krawędzi wodą lub gruntem.

W zależności od rodzaju zastosowanej taśmy zbrojącej należy postępować wg. wskazówek podanych wcześniej.

Na połączenia krawędzi ciętych zaleca się zbrojenie spoiny taśmą papierową lub fizelinką.

W celu zlicowania spoiny z powierzchnią płyty jej szerokość na krawędziach ciętych powinna wynosić min. 40 cm.

Spoinowanie krawędzi wzdłużnych i ciętych bez użycia taśmy zbrojącej

Dostępne są gipsy szpachlowe do wykonywania połączeń pomiędzy płytami bez konieczności

stosowania taśm zbrojących. W takim wypadku materiałem zastępującym taśmę zbrojącą są włókna szklane lub celulozowe zawarte w gipsie szpachlowym. Przygotowanie podłoża pod spoinowanie jest takie samo jak przy spoinowaniu z taśmą zbrojącą. Gips nakładamy w trzech etapach:

- wypełnienie spoiny gipsem w dwóch warstwach,
- nałożenie gipsu wykańczającego,

5.6. Wykańczanie powierzchni płyt gipsowo-kartonowych

Podłoże

Elementy wykonane z płyt gipsowo-kartonowych mają gładką powierzchnię, doskonale nadającą się do dalszego wykańczania: malowania i pokrywania różnymi materiałami wykończeniowymi.

Należy przestrzegać zaleceń producentów farb, tapet, płytek ceramicznych i klejów.

Całe podłoże poddawane dalszej obróbce, także spoiny, musi być gładkie, suche, stabilne, bez zanieczyszczeń i pęknięć.

Dalsza obróbka jest możliwa dopiero po całkowitym związaniu i wyschnięciu masy szpachlowej.

Gruntowanie płyt gipsowo-kartonowych

Przed dalszą obróbką powierzchnie płyt gipsowo-kartonowych i spoiny muszą być zagruntowane w celu wyrównania chłonności kartonu i masy szpachlowej.

Wstępne malowanie rozcieńczoną farbą nie może zastąpić gruntowania.

Przed dalszymi pracami (malowaniem, tapetowaniem itp.) środek gruntujący musi całkowicie wyschnąć.

Farby

Płyty gipsowo-kartonowe można pokrywać dostępnymi w handlu farbami przeznaczonymi do stosowania na płytach gipsowo-kartonowych.

Nie należy używać farb produkowanych na bazie mineralnej (wapiennych, krzemianowych, zawierających szkło wodne).

Powierzchnie płyt g-k nie poddane dalszemu wykończeniu, mogą żółknąć pod wpływem długotrwałego działania światła. W takich przypadkach może się okazać niezbędne nałożenie większej ilości warstw farby niż w przypadku nowych płyt.

Zawsze wykonywać malowanie próbne. Należy wykonać je na większych powierzchniach płyt gipsowo-kartonowych, obejmujących spoiny i inne miejsca zaszpachlowane.

5.7. Obróbka powierzchni płyt gipsowo-kartonowych

Tynki i gładzie gipsowe

Na płyty gipsowo-kartonowe można nanosić tynki cienkowarstwowe. Należy koniecznie sprawdzić czy tynki cienkowarstwowe można nakładać na powierzchnię płyt g-k czytając informację na opakowaniu tynku lub sprawdzając tynk poprzez jego nałożenie na płytę.

Przed przystąpieniem do prac tynkarskich należy odpowiednio przygotować powierzchnię, zgodnie z zaleceniami producenta (gruntowanie, zwiększenie przyczepności).

Aby uniknąć prześwitywania podłoża kartonowego i styków płyt, należy je zabarwić na planowany kolor tynku - zwłaszcza w przypadku nakładania tynku ciągnionego.

Płytki ceramiczne i powierzchnie narażone na zwiększone działanie wody

Przy układaniu i klejeniu płytek należy stosować się do zaleceń producentów płytek i klejów.

6. KONTROLA JAKOŚCI ROBÓT

6.1. Wymagania ogólne

Ogólne zasady wykonania robot podano w ST-0.0.

6.2. Badania w czasie wykonywania robót

Częstotliwość oraz zakres badań płyt gipsowo-kartonowych powinna być zgodna z normą.

W szczególności powinna być oceniana:

- równość powierzchni płyt,
- narożniki i krawędzie (czy nie ma uszkodzeń),
- wymiary płyt (zgodne z tolerancją),
- wilgotność i nasiąkliwość,
- obciążenie na zginanie niszczące lub ugięcia płyt.

7. OBMIAR ROBÓT

Ogólne zasady obmiaru robót podano w ST – 0.0.

Powierzchnie ścian oblicza się w metrach kwadratowych.

Z powierzchni suchych tynków nie potrąca się powierzchni kratak, drzwiczek i innych urządzeń, jeżeli każda z nich jest mniejsza niż 0,5 m.

Wielkości obmiarowe suchych tynków określa się na podstawie dokumentacji projektowej z uwzględnieniem zmian zaakceptowanych przez Inspektora nadzoru i sprawdzonych w naturze.

8. ODBIÓR ROBÓT

8.1. Postanowienia ogólne

Wszelkie postanowienia ogólne dotyczące odbioru robót według specyfikacji ST – 0.0.

Sprawdzeniu podlega:

- a. zgodność z dokumentacją techniczną,
- b. rodzaj zastosowanych materiałów,
- c. prawidłowość zamontowania płyt i ich wykończenia na stykach, narożach i obrzeżach,
- d. wichrowatość powierzchni.

ad. d) Powierzchnie suchych tynków powinny stanowić płaszczyzny pionowe, poziome lub o kącie pochylenia przewidzianym w dokumentacji. Kąty dwuścienne utworzone przez te płaszczyzny, powinny być kątami prostymi lub posiadać rozwarcie wynikające z wcześniejszych założeń zawartych w dokumentacji. Krawędzie przycięcia płaszczyzn powinny być prostoliniowe. Sprawdzenie prawidłowości wykonania powierzchni i krawędzi suchych tynków należy przeprowadzać za pomocą oględzin zewnętrznych oraz przykładania (w dwu prostokątnych do siebie kierunkach) łaty kontrolnej o długości ok. 2 mb, w dowolnym miejscu powierzchni. Pomiar prześwitu pomiędzy łata a powierzchnia suchego tynku powinien być wykonywany z dokładnością do 0,5 mm. Dopuszczalne odchyłki powierzchni są podane w poniższej tabeli.

Odchylenie powierzchni suchego tynku od płaszczyzny i odchylenia krawędzi od linii prostej	Odchylenia powierzchni i krawędzi od kierunku		Odchylenie przecinających się płaszczyzn od kąta przewidzianego w dokumentacji
	pionowego	poziomego	
nie większa niż 2 mm i w liczbie nie większej niż 2 na całej długości łaty kontrolnej o długości 2 mb	nie większe niż 1,5 mm na 1 mb i ogółem nie więcej niż 3 mm w pomieszczeniach do 3,5 mm wysokości oraz nie więcej niż 4 mm w pomieszczeniach powyżej 3,5 m wysokości	nie większe niż 2 mm na 1 mb i ogółem nie więcej niż 3 mm na całej powierzchni ograniczonej ścianami, belkami itp.	nie większe niż 2 mm

9. PRZEPISY ZWIĄZANE

PN-EN 520+A1:2012 Płyty gipsowo-kartonowe -- Definicje, wymagania i metody badań

PN-EN 1008:2004 Woda zarobowa do betonu - Specyfikacja pobierania próbek, badanie i ocena przydatności wody zarobowej do betonu, w tym wody odzyskanej z procesów produkcji betonu

PN-EN 14496:2017-08 Kleje gipsowe do płyt zespolonych do izolacji cieplnej i akustycznej oraz do płyt gipsowo-kartonowych -- Definicje, wymagania i metody badań

PN-EN 13963:2014-10 Materiały do spoinowania płyt gipsowo-kartonowych -- Definicje, wymagania i metody badań